

ת"פ 51930/07/17 - מדינת ישראל נגד לירן חממי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 51930-07-17 מדינת ישראל נ' חממי
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת אליאנא דניאלי
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	לירן חממי

החלטה

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו ביצוע עבירת איומים, בניגוד לסעיף 192 בחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), וחבלה חמורה, בניגוד לסעיף 333 בחוק.

בכתב האישום נטען כי ביום 30.3.17 אירעה תאונת דרכים בפתח תקווה בין הנאשם אשר נהג באופנוע לבין רכב של חברת "בלו סקיי" בו נהג אחר. נטען כי משפנה מר ל פ (להלן: "המתלונן"), מנהל המוסך של חברת "בלו סקיי" לנאשם, וביקש ממנו כי ימסור את פרטיו המזהים, סירב הנאשם ואז החל המתלונן לצלם את הנאשם באמצעות מכשיר הטלפון שלו. בתגובה, איים הנאשם כי ישבור את הטלפון שלו וכן צעק "תראה עכשיו מה אני אעשה לך". משהכניס המתלונן את הטלפון לכיס מכנסיו, התנפל עליו הנאשם וניסה ליטול ממנו את מכשיר הטלפון שלו. הנאשם הכה באגרופו בפניו של המתלונן, אשר נפל ארצה ואיבד את הכרתו.

כתוצאה מהמעשה, נגרמו למתלונן שברים באף שהצריכו טיפול רפואי בבית חולים, וכן קרע בגיד אשר תיקונו הצריך ניתוח.

בא כוח הנאשם, עו"ד שרון דניאלי, טען טענה מקדמית כנגד החלטת המאשימה לייחס לנאשם עבירה של חבלה חמורה, שעה שלשיטתו היה מקום לייחס לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

הוא טען כי על המאשימה להשתמש בכוחה בצורה שוויונית, וכי במקרים דומים בחרה המאשימה להגיש בנסיבות דומות כתבי אישום מכוח סעיף 380 בחוק.

המאשימה טענה מנגד, באמצעות עוה"ד יערי ופינקלס, כי השאלה באיזו עבירה להאשים נאשם נתונה לשיקול דעתה, וכי לא ניתן להשליך ממקרים בהם טענה המאשימה, ככל שאכן טענה וייחסה לנאשם עבירה מקלה מזו בגינה ניתן היה להאשים אותו, למקרה שבפניי.

במקביל להעלאת הטענה המקדמית, כפר הנאשם במיוחס לו וטען כי לא איים על המתלונן ולא תקף אותו, אלא נאלץ להגן על עצמו משתקף אותו המתלונן.

בנסיבות אלו, נקבע התיק להבאת הראיות, והוחלט כי ההחלטה בטענה המקדמית תינתן טרם מועד ההוכחות.

עמוד 1

הצדדים הפנו להחלטות נוגדות שניתנו בבית משפט זה ע"י מותבים שונים, במסגרת טענות דומות של ההגנה. במסגרת **ת"פ 10093-01-17 בענין מדינת ישראל נ' אלכס ליברמן**, קבעה כב' השופטת הבכירה מימון-שעשוע, כי כל עוד אין הנחיות ברורות, אחידות ושקופות המדריכות את התובע כיצד לבחור בין שני סעיפים אפשריים, על התביעה להעדיף את הסעיף המקל עם הנאשם, כחלק מהפעלת שיקול דעת מנהלי, שוויוני ומידתי, וזאת במקרים בהם קיימים תקדימים המלמדים כי במקרים שונים המאשימה המאשימה באחד מסעיפי החיקוק האפשריים.

בנסיבות אלו, הורתה כב' השופטת הבכירה מימון-שעשוע על תיקון כתב האישום באופן המייחס לנאשם עבירה בהתאם לסעיף 380 בחוק, קרי עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, חלף העבירה של גרם חבלה חמורה.

מנגד, הפנתה המאשימה להחלטת כב' השופט טרסי במסגרת **ת"פ 2393-10-17 בענין מדינת ישראל נ' גמי פזואתי ואח'**, בו הועלתה טענה דומה מצד ההגנה, ונדחתה.

מאחר שבענין ליברמן המצויין לעיל, הוגש ערעור כנגד החלטתו האמורה של בית המשפט, הסכימו הצדדים להמתין למתן ההחלטה בערעור זה, טרם קבלת ההחלטה בתיק שבפניי.

הערעור בענין ליברמן הוכרע אתמול, משבית המשפט המחוזי מרכז קיבל בהסכמה את ערעור המדינה במסגרת **ע"פ 23813-08-18, מדינת ישראל נ' אלכס ליברמן**, והורה על הרשעת הנאשם בהוראת החיקוק אשר יוחסה לו בכתב האישום המקורי.

נוכח דברים אלו, והסכמת הצדדים במקרה שבפניי להמתין להכרעת בית המשפט המחוזי, ניתן היה לסיים בכך החלטה זו, בדחיית טענת ההגנה.

עם זאת, משנדרשתי לטענה, מוצאת אני להוסיף כי הגם שבית המשפט העליון הכיר בכך שניתן להחיל את ההגנה מן הצדק במקרים בהם טוען הנאשם כי נפל פגם בהעמדתו לדין או בניהול ההליך הפלילי נגדו, ולו עקב טעות בתום-לב, ונהיר כי על רשויות המדינה לפעול תוך שמירה על עקרון השוויון. עם זאת, כאשר הורה בית המשפט על קבלת הטענה וביטול כתב האישום, מדובר היה במקרה בו נידון עניינם של חשודים שנסיבותיהם ונסיבות ביצוע המעשים היו דומים, ונבחנה מדיניות ההעמדה לדין במסגרת אותה פרשייה ממש. נקבע כי נוכח נסיבותיהם הדומות של החשודים, התשתית הראייתית זהה, ומשלא נקבעו קריטריונים כלשהם כשיקול להעמדה לדין, יש מקום לבטל את כתב האישום (**רע"פ 1611/16, מדינת ישראל נ' יוסי יוסף ורדי**, תק-על 2018(4), 3866 (31/10/2018)).

לעומת זאת, אין חולק שבמקרה שבפניי, עומד עניינו של הנאשם בפני עצמו, שכן לא היו מעורבים באותו ארוע חשודים נוספים בעלי נסיבות דומות. זאת ועוד, שיקולי המאשימה בהעמדתה לדין נאשמים אחרים בגין ביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בנסיבות ובארועים אחרים, לא נחשפו בפניי, ולפיכך לא ניתן לקבוע האם כטענת המאשימה, מדובר היה באותם מקרים בטעות בשיקול דעתה. לפיכך, אין בעובדה שבמקרים אחרים עמדו חשודים לדין בגין עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כדי ללמד על מדיניות ההעמדה לדין של המאשימה.

בענין זה, אפנה לע"פ **6328/12 - מדינת ישראל נ' פולדי פרץ ואח', פורסם בנבו, (10/09/2013)**, במסגרתו נקבע כי:

"אחת הטענות שרשאי הנאשם להציג הינה זו של אכיפה בדרגית. מסופקני אם ראוי לקבוע כי די במקרה זה אחד ויחיד בו פעלו הרשויות המינהליות בעבר בדרך שונה ולא הגישו כתב

אישום, כדי להוביל בהכרח לביטולו של כתב אישום במקרה דומה אחר. נראה, כי על הנאשם להראות, כי לאורך זמן ובאופן שיטתי (או קרוב לכך) קיבלו הרשויות המינהליות במקרים דומים החלטות שונות מאלה שנתקבלו במקרה שלו. בהקשר זה נזכיר, מבלי למצות, מספר כללים של המשפט המינהלי לפיהם רשאות רשות מינהלית לשנות מדרכה ולסטות מהחלטות קודמות. כך, אף כאשר הרשות פועלת על יסוד הנחיות פנימיות רשאית היא לסטות מהן בהתקיים נסיבות המצדיקות זאת (בג"ץ 143/04 אדטו נ' עמידר בע"מ, פ"ד יח(3) 51, 56-57 (1964); בג"ץ 6867/96 המועצה המקומית כפר נ' שר הפנים, פ"ד נב(3) 111, 115 (1998)). כמו כן רשאית רשות מינהלית שלא ללכת בעקבות החלטות קודמות, מקום שהגיעה למסקנה שהן היו מוטעות (ע"א 433/80 נכסי י.ב.מ. ישראל בע"מ נ' מנהל מס רכוש, פ"ד לז(1) 337 (1983)).

כן מוצאת אני להפנות לבש"פ 5284/91, דוד לויאן נ' מדינת ישראל, מ"ו (1) 156, (04/12/1991), במסגרתו נקבע כי:

"בהגשת כתב אישום צריכה התביעה להשתדל לבחור בין סעיפי האישום האפשריים, את אותו האישום המבטא בצורה הנאותה ביותר את מהות המעשה. במסגרת זאת מותר לה כמובן לבחור את הסעיף המחמיר ביותר עם הנאשם".

הנאשם שבפניי עומד לדין, בין היתר, בגין גרימת חבלה חמורה. ההגנה לא חלקה בשלב זה של הדיון על המסקנה כי ככל שיוכח במסגרת הבאת הראיות כי הנאשם אכן גרם לשברים באפו של המתלונן ולאבדן ההכרה אשר הביאו לטיפול רפואי בבית חולים, שלא מתוך הגנה עצמית, אכן נגרמה למתלונן חבלה חמורה, כהגדרתה בסעיף 34 בחוק.

בנסיבות אלו, ניתן היה להעמיד את הנאשם לדין בגין עבירה על סעיף 333 בחוק, הגם שמדובר בסעיף חיקוק המחמיר עם הנאשם, ואשר לצידו 7 שנות מאסר.

מימים ימימה מצויות ההחלטות בדבר העמדת חשוד לדין, ובכלל זה בחירת סעיף החיקוק בו יואשם, בלב שיקול הדעת של המאשימה, שעה שההתערבות השיפוטית בשיקול דעתה של המאשימה מצומצמת ביותר.

בחינת מכלול הנסיבות והשיקולים כמפורט לעיל, מלמדת כי ההגנה לא הצביעה על מדיניות עקבית של הגשת כתבי אישום בעבירה של גרימת חבלה של ממש כאשר נגרמו למתלונן שברים באפו.

קבלת טענת ב"כ הנאשם במקרה שבפניי תחייב את המאשימה במקרים דומים, להעמיד נאשמים לדין בגין ביצוע מעשים כגון זה הנדון בפניי אך מכוח סעיף 380 בחוק, ולמעשה תרוקן מתוכן את הסעיף העוסק בגרימת חבלה חמורה.

על המאשימה לבחור את סעיף החיקוק ההולם באופן המדויק ביותר את המעשים המפורטים בכתב האישום, ובהתאם לפסיקה האמורה, אין לקבל את הטענה כי היא מחויבת לבחור דווקא את סעיף החיקוק המקל עם הנאשם.

קבלת טענת ההגנה אף תביא לשלילת שיקול דעתה של המאשימה ולפעולה בהתאם לתבנית פעולה אוטומטית וטכנית, זאת שעה שמצופה מהמאשימה להפעיל שיקול דעת, ובמסגרתו לבחון את מכלול הנסיבות, חלף קטלוג מעשה באופן טכני תחת רובריקה מסוימת וסעיף חוק מסוים.

נוכח מכלול האמור לעיל, נדחית טענת ההגנה, וכתב האישום יוותר על כנו ללא שינוי.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ז שבט תשע"ט, 23 ינואר 2019, בהעדר
הצדדים.